

บทที่ ๒

การใช้ ตุ่มห (ท่าน)

ตุ้มห คัพท์ (ท่าน, เธอ, พระองค์)
ทั้งสองลิงค์
แจกอย่างเดียวกัน ดังนี้

วิธีแจก ตุ่มห (ท่าน) มัชฌิมบุรุษ ทั้งสองลิงค์

วิภัตติ	เอกวचณะ	พหุวचณะ
ป.	ตุवं	ตุवं
พ.	ตุं	ตุवं
ต.	ตยา	ตวยา
จต	ตุย्हं	ตุม्हं
1/ญ.	ตยา	ตว
ฉ.	ตุย्हं	ตุม्हं
ส.	ตยิ	ตวยิ
		ตุมเห
		ตุมเห
		ตุมเหหิ
		ตุมหากं
		ตุมเหหิ
		ตุมหากं
		ตุมहेसु

พหุวचณะ

ตุमहे

वो

ตุमहे

वो

ตุमहेहि

वो

ตุमहाकं

वो

ตุमहेहि

वो

ตุमहाकं

वो

ตุमहेसु

वो

ประโยคตัวอย่างการใช้ ตุ่มห คัพท์ (ท่าน)

๑. เอहि ภิกขุ, จร พุทธมจรรย์. (โยค ตัว)

ดูก่อนภิกษุ อ.เฒอ จงมา, อ.เฒอ จงประพฤติ ซึ่งพุทธมจรรย์.

๒. เอถ ภิกขเว, นิสีทถ. (โยค ตุ่มเห)

ดูก่อนภิกษุ ท. อ.เฒอ ท. จงมา, อ.เฒอ ท. จงนั่ง.

๓. ตัว ปุจฉามิ อุปาสิก, กุโต นุ ตัว อากจฉล.

ดูก่อนอุปาสิกา อ.เรา ย่อมถาม ซึ่งท่าน, อ.ท่าน ย่อมมา จากที่ไหน หนอ.

๔. ยาวชีวิต ตุมฺเห ปฏิชคฺคิสฺสามิ. (โยค อหํ)

อ.เรา จักปรนนิบัติ ซึ่งท่าน ท. กำหนดเพียงไรแห่งชีวิต.

๕. ตยา พหุ ปญฺหา ปุญฺญา; มยฺปิ เอกํ ปญฺหํ ปุจฺฉาม.

อ.ปัญหา ท. อันมาก อันท่าน ถามแล้ว, แม้ อ.เรา ท. จะถาม
ซึ่งปัญหา ข้อหนึ่ง.

๖. กทา ปนสฺส รณฺโณ ตุมฺเหหิ ธมฺโม กถิโต.

ก็ อ.ธรรม อันท่าน ท. กล่าวแล้ว แก่พระราชา พระองค์นั้น ในกาลไร.

๗. อุปราสก เนว ตฺยหํ โทโส อตฺถิ, น มยหํ โทโส อตฺถิ.

ดูก่อนอุปราสก อ.โทษ ของท่าน มีอยู่ ห้ามได้ นั้นเทียว, อ.โทษ
ของเรา มีอยู่ ห้ามได้.

๘. ตุมหากํ มยา เอส ปุตฺโต ทินฺโน, ตํ สงฺคณฺหถ.

อ.บุตร นั้น อันเรา ให้แล้ว แก่ท่าน ท., อ.ท่าน ท. จงสงเคราะห์
ซึ่งบุตร นั้น.

๙. กิ โส ปฺริโส ตยา สิปปํ อธิยาติ.

อ.บุรุษ นั้น ย่อมเรียน ซึ่งศิลปะ จากท่าน หรือ.

๑๐. อัญญตร ตุมฺเหหิ อญฺญํ สรณํ มยฺหํ นตฺถิ.

อ.ที่พึ่ง อื่น ย่อมไม่มี แก่เรา เว้น จากท่าน ท.

๑๑. กโรมิ ตฺยฺหํ วจฺนํ, ตฺยฺหํ โอวาเท ติฏฺฐามิ. (โยค อหํ)

อ.เรา จะทำ ตามคำ ของท่าน, อ.เรา จะดำรงอยู่ ในโอวาท ของท่าน

๑๒. ปีตฺรา เม ตุมฺหากํ ปณฺณํ เปลิตํ, ก็ เต ตํ ลทฺธํ.

อ.หนังสือ ของท่าน ท. อันบิดา ของเรา ส่งไปแล้ว, อ.หนังสือ นั้น อันท่าน ได้แล้ว หรือ.

๑๓. ตาต ตยิ อาวَاه์ อกโรนุเต, กุลวโส นสฺสติ.

ณะพะอ ครันเมื่อเจ้า ไม่กระทำอยู่ ซึ่งอาวาทะมงคล, อ.วงศ์
แห่งตระกูล จักฉิบหาย.

๑๔. ตุมฺหเสสุ ปริวจุฉํ กโรนุเตสุ, อมฺหากํ ปปญฺโจ โหติ.

ครันเมื่อท่าน ท. กระทำอยู่ ซึ่งการตระเตรียม, อ.ความแน่นหนา
จะมี แก่เรา ท.

บทที่ ๓
การใช้ อมฺห (เรา)